

HET GEHEUGENSPEL

(The Memory Play)

Toneelspel in drie bedrijven

door

DAVID FOLEY

vertaling

Wilma van Bolhuis-Blom

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET GEHEUGENSPEL – THE MEMORY PLAY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DAVID FOLEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by David Foley

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Joey - Ongeveer 37 jaar. Broodmager en slungelig, met grote ogen waarbij je je niet op je gemak voelt. Altijd een beetje slordig; de kleren altijd met wat vlekken.

Charlie - Ongeveer 32 jaar. Mager, nerveus, ironisch. Heeft ergens een baan in een zakelijke omgeving, en is daarom vaak gekleed in pak met stropdas.

Therapeut - Is eigenlijk drie verschillende therapeuten. Haar verschillende soorten kleding zijn:

Therapeut van Charlie - Ongeveer 50 jaar. Heel kort donker haar, met al wat grijs. Ze is geheel in het zwart gekleed en draagt een felgekleurde ketting als blikvanger.

Therapeut van Ruth - Persoon waarbij je je meer op je gemak voelt. Bruin haar in een paardestaart en een geweven sjaal om haar schouders.

Therapeut van Joey - Blonde krullen en een donzig roze vest. Praat met een zwaar accent (bijv. Amsterdams)

NOOT: Als ergens niet wordt vermeld wat de therapeut draagt, dan is ze gekleed als Charlie's therapeut.

Vader - Een geest. Hij verschijnt alleen op een oude zwart-wit televisie; deze staat op een verrijdbaar metalen tv-tafeltje met een draadmandje voor tijdschriften eronder. Misschien liggen er wat oude edities van Time of Elsevier in dat mandje. De vader zelf is ongeveer 57-58 jaar, donker haar dat ver grijs is. Hij draagt een pak, een wit overhemd en een beetje losse stropdas. Hij oogt intelligent, soms melancholiek, met de suggestie van gevaarlijke, onpeilbare diepten. Soms lijkt hij een beetje dronken.

Moeder - Ongeveer 63 jaar. Een kleine, tengere vrouw met grijs haar. Een prettige, huiselijke uitstraling die een stalen controle verbergt, waarachter verschrikkelijke angsten zijn verborgen.

Tim - Ongeveer 39 jaar. Een predikant. Is meestal te zien op een podium achter het doorzichtige scherm. Een beetje gezet, licht kalend, draagt een goedkoop donkerblauw pak.

Ruth - Ongeveer 35 jaar. Een vrouw met onstuimige intelligentie, gevoelig voor stemmingen en hevige angsten. Haar haar is donker en kort, haar lichaam mager en gespannen.

Polly - Zeven jaar. Een meisje met duidelijke voorkeuren en de wilskracht om deze te uiten.

DECOR:

Een tamelijk kaal toneel in gedempte grijs en zwart tinten. Er zijn verschillende niveaus, maar die niveaus "staan" niet voor bepaalde ruimtes. Ze worden gebruikt om de verschillende relaties tussen de karakters te laten zien.

Achter op het toneel is een doorzichtig scherm waarop beelden kunnen worden geprojecteerd. Tim is hierachter soms zichtbaar aan zijn lessenaar. Zo nu en dan wordt het beeld van een huis geprojecteerd op het scherm: een huis niet helemaal af (casco) met grote bomen eroverheen.

Er staan wel wat algemene dingen op het toneel, zoals een bank, wat stoelen, een tafel, die op verschillende manieren gebruikt kunnen worden. Ze kunnen wel wat worden aangekleed door bijvoorbeeld een kussen, een lamp, een tafelkleed etc.

EERSTE BEDRIJF

(een donker toneel. Muziek. Tegen het scherm een beeld van bewegende wolken, vaag en mysterieus. Er klinkt een schreeuw. Het midden van het toneel wordt verlicht en Joey, gekleed in oude pyjamabroek en T-shirt, rent gehaast het podium op en in het licht)

JOEY: NEE! *(hij schuifelt over de vloer alsof hij ergens aan wil ontsnappen. Het licht volgt hem)* Nee! Nee! Alstublieft! Niet doen, niet doen! Alstublieft! Niet doen! *(hij gooit zichzelf achterover en krult zich dan op in foetushouding in het midden van het toneel. Dan geluid van geklop aan de deur en stemmen. "Wat is er aan de hand?" "Is alles goed daarbinnen?" "Doe eens open." "Is alles wel goed?" Uiteindelijk antwoordt Joey met een klein stemmetje:)* Met mij is alles goed. 't Is al goed. Ik had even een slechte droom. *(wanneer de lichten op Joey geleidelijk verminderen, wordt Charlie zichtbaar staande in een licht links vooraan)*

CHARLIE: Ik weet niet waar ik moet beginnen. *(er wordt een lamp gericht op de therapeut rechts vooraan)*

THERAPEUT: De meeste mensen beginnen te vertellen waarom ze hier zijn gekomen.

CHARLIE: Eh, ja. Natuurlijk. Dat klinkt redelijk. Maar zelfs dan - weet ik niet - Misschien gisteren - als u het me gisteren had gevraagd - of vorige week - toen het veel duidelijker... *(hij stopt om na te denken)* Dat is het nou net, denk ik. Je bereikt een punt, ik bedoel je komt op een punt dat je niet meer weet of het allemaal wel zo loopt als je zou willen...

THERAPEUT: En wat loopt er dan niet?

CHARLIE: *(denkt weer na)* Nou, eh, veel dingen gaan wel de goede richting uit, natuurlijk, ik kan niet zeggen dat alles fout loopt. Maar misschien - misschien bedoel ik wel te zeggen dat ik de boel niet onder controle heb. Misschien toch een gevoel dat de boel uit de hand loopt. Alsof dingen een eigen leven gaan leiden - losgeslagen - los van mij...

THERAPEUT: Dat klinkt pijnlijk.

CHARLIE: Pijnlijk? Eh. Nou. Ja. Misschien. Pijnlijk.

THERAPEUT: En hoe lang voel je je al - nou, je mag er zelf een woord voor kiezen. Hoe zou je het willen noemen?

CHARLIE: Eh - misschien - afgezonderd?

THERAPEUT: Goedzo. Hoe lang voel je je al afgezonderd?

CHARLIE: Nou... Ik denk - in zekere zin - al van kinds af aan.

THERAPEUT: Dat vind ik altijd een goed punt om te beginnen. *(de lichten worden gedimd op Charlie en de therapeut. Het gezicht van Vader verschijnt op de tv, midden op het toneel)*

VADER: Jij bent in dit huis geboren. Of eigenlijk brachten wij je hier nadat je in het ziekenhuis was geboren. Het was nog niet helemaal af. De slaapkamers boven hadden nog geen vloeren. Je kon het isolatiemateriaal nog zien tussen de dakspanten. Jij werd binnengehaald door het geluid van hamers. Je sliep in met de geluiden van de werklui om je heen. Eigenlijk was jij de aanleiding. Net dat ene kind teveel in het oude huis. Toen jij je aankondigde besloten wij een volgende stap te doen op de ladder naar - voldoende ruimte. *(het beeld op tv blijft, maar het geluid wordt onhoorbaar. De stem van Moeder klinkt achter de coulissen)*

MOEDER: Charlie?

THERAPEUT: Jouw vader?

CHARLIE: Al zeven jaar dood.

THERAPEUT: En je moeder?

MOEDER: Charlie?

CHARLIE: Staat nog flink in het leven. Of, als ze zelf niet erg levendig is, dan verblijft ze toch op haar eigen manier tussen de levenden. *(moeder komt binnen en doet de tv uit)*

MOEDER: Charlie! *(licht op de therapeut wordt minder)*

CHARLIE: *(geërgerd)* Ja! *(hij loopt over het toneel naar haar)*

MOEDER: Oh, sorry hoor, maar ik hoorde je niet. Zou je mij een groot plezier willen doen? Ik dacht dat ik nog koffiemelk had, maar toen ik in de kast keek, zag ik... Oh! En ik... Zou jij voor me naar het winkelcentrum willen rijden en wat... Ik maak wel even een lijstje. *(ze pakt naar haar maag en vertrekt haar gezicht van de pijn)*

CHARLIE: Wat is er aan de hand?

MOEDER: Nou, weet je, dat is gewoon zo'n knoop in je maag van de spanning. Alles wat er nog moet gebeuren... En dan begint mijn maag te

CHARLIE: Nou, doe maar rustig aan. Die boodschappen komen er wel. Wat hebt u nodig?

MOEDER: Nou, ik denk dat ik een lijstje moet maken... Oh, en ik moet je er nog aan herinneren dat je morgen misschien tante Heleen moet ophalen. En haar weer thuisbrengen ook.

CHARLIE: Dat is wel goed.

MOEDER: Ze vindt het niet prettig meer om zelf te rijden. Steeds minder sinds grootmoeder is overleden en ze alleen zit. En vooral als ze denkt dat het gaat sneeuwen, weet je. Ik vraag me af of ik genoeg veenbessensaus in huis heb.

CHARLIE: Wie komen er nog meer?

MOEDER: Nou, ik heb niks van Joey gehoord. Ik heb geprobeerd hem te bellen, maar ik geloof dat ze geen boodschappen doorgeven in dat huis waar hij een kamer huurt. Die hospita daar..

CHARLIE: Maar hij zal toch wel niet dat hele eind komen.

MOEDER: Nee. Nee. Waarschijnlijk niet. Maar ik wil het toch vragen. Tim kan natuurlijk niet. Zelfs als hij het kon betalen, zou hij zijn kerk niet alleen laten. Dankdag is nou net een mooie feestdag voor hen. Er zijn zoveel eenzame en ongelukkige mensen in zo'n tijd - en ze vinden hun weg naar de kerk en worden gered.

CHARLIE: Zo kun je wel erg gemakkelijk visjes vangen, ja.

MOEDER: Nou- ha ha! Ik denk niet dat Tim het zo zou zeggen..

CHARLIE: En komt Ruth nog?

MOEDER: Ruth komt met Polly maar zonder Bill. Bill is onderweg. En dat op Dankdag! Vraag me niet waarom. Wie koopt er nou kopieermachines van Xerox op Dankdag! Maar die vragen stel ik maar niet. Ik hoor 't alleen maar aan. Zo; waar in dit oude huis heb ik mijn portemonnee gelaten? *(ze gaat van toneel. Licht op de therapeut. NOOT: Hoewel verschillende mensen de volgende dialoog onderbreken, blijven Charlie en de therapeut op elkaar gericht)*

THERAPEUT: Je oudste broer is...

CHARLIE: Tim. Hij is predikant. Bij de Pinkstergemeente.

THERAPEUT: Dat zul je me moeten uitleggen.

CHARLIE: Het is een soort wedergeboorte-fundamentalistische religieuze beweging. *(Tim wordt zichtbaar op zijn verhoging achter het scherm)*

TIM: Alles wat je moet doen is beginnen met toegeven dat je een zondaar bent. Dat je een zondaar bent en dat je zonden heel slecht zijn in de ogen van God. Dat kost toch niet zoveel moeite?

CHARLIE: Hij preekt in een kerk ergens in Montana. Daar woont hij met zijn gezin. Probeert zieltjes te redden en zich voor te bereiden op de Apocalyps.

THERAPEUT: En hoe heeft 't hiertoe kunnen komen?

CHARLIE: Nou, zoals je weet was iedereen in de jaren zeventig...

TIM: Toen ik zestien, zeventien was zat ik tot over mijn oren in de zonden... sex, drugs, wanhoop. Maar net zoals Saul op de weg naar Damascus ineens het Licht zag, zo zag ik het Licht.

CHARLIE: En hij redde mijn moeder.

THERAPEUT: Redde haar? *(Moeder verschijnt in een licht wat verder achter op het toneel)*

MOEDER: Ik werd gered, ja, aan het einde van een lange duistere weg...

CHARLIE: Zij werd ook wedergeboren.

THERAPEUT: Wat bedoel je daar toch mee, "wedergeboren"? Leg dat eens uit?

MOEDER: Jezus zegt: "Tot een mens is wedergeboren, kan hij het koninkrijk van God niet zien." Jezus zegt: "Tot een mens wordt geboren uit water en de Geest, kan hij het koninkrijk niet binnengaan."

TIM: De boeien die mij tegenhielden werden van mij losgeslagen net zoals de boeien van Petrus in de gevangenis van Herodes. Blijdschap stroomde in mijn hart, het vuur veranderde mijn leven.

THERAPEUT: Maar je bent zo niet opgegroeid, in je familie?

CHARLIE: Nee. We waren katholiek.

THERAPEUT: En dat is niet hetzelfde.

TIM: Ik heb geen paus nodig die mij vertelt over de waarheid van God. Ik heb geen priester nodig die mij mijn zonden ...

CHARLIE: Oh nee. Wedergeborenen houden niet van het katholicisme.

THERAPEUT: Waarom niet?

CHARLIE: Ze zijn te druk bezig, denk ik.

TIM: De Bijbel zegt dat er geen tussenpersoon tussen God en de mens staat, maar alleen Jezus. *(Moeder doet een stap naar voren en het licht op haar wordt iets helderder terwijl het licht op de anderen iets vermindert. Ze spreekt alsof ze een presentatie houdt)*

MOEDER: Toen ik nog een meisje was, vertelde mijn vader me dat als ik een onzuivere gedachte had en ik werd bijvoorbeeld op dat moment doodgereden door een bus dat ik dan regelrecht naar de hel zou gaan. Omdat ik had gezondigd en mijn zonden niet aan een priester had opgebiecht. Hij zei dat mijn ziel zwart gespikkeld was als het gezicht van een lepralijder. En daarmee maakte hij me zo bang. En ik bad dat mijn ziel weer rein zou worden. Ik was zo bang dat de priester me niet zou vergeven, dat hij mijn vlekken niet weg zou nemen. Nu weet ik dat Jezus mijn Redder is, en Hij heeft al mijn zonden vergeven. *(ze glimlacht en stapt achteruit. De lichten op haar dimmen en worden helderder op de anderen)*

THERAPEUT: En de rest van dat gezin, zijn die niet wedergeboren?

CHARLIE: Nee. Mijn vader niet. En Joey en Ruth natuurlijk ook niet.

THERAPEUT: En hoe is het verhaal over Joey?

CHARLIE: Hij is een soort puinhoop. En dat is ie altijd al geweest.

MOEDER: Nou, Joey was altijd... *(ze schudt haar hoofd)*

THERAPEUT: Wat bedoel je met "puinhoop"?

CHARLIE: Hij zat altijd in moeilijkheden, liep weg, reed de auto in de kreukels, flipte.. *(Joey verschijnt in een ander licht, draagt nog steeds de pyjamabroek en T-shirt)*

JOEY: Yeah, yeah. Dat deed ik. Ik eh... reed de auto in de kreukels. Net een slechte bocht in een lange duistere weg. Ik was helemaal, je weet wel, van de kaart.

MOEDER: Hij had wel dood kunnen zijn.

TIM: Ik speelde met de dood. Ik was verliefd op de dood. Toen opeens- het Leven - overvloedig en eeuwig...

MOEDER: Mijn twee oudste zonen zaten allebei... in moeilijkheden...

JOEY: Ik stond aan de kant van de weg... Stomdronken... De gevaren lonkten aan alle kanten...

TIM: Ik liep op een weg die nergens heen ging... zonder licht en onguur...

JOEY: Ik wou dat ik dood ging...

MOEDER: Wat kon ik doen? Hoe kon ik ze redden? Alleen Jezus...

JOEY: Ik wou dat ik toen dood was gegaan, dan had ik het vader en moeder niet hoeven vertellen.

THERAPEUT: En waar is Joey nu?

CHARLIE: Santa Fé. Ik geloof dat ie nu bij Howard Johnson werkt of zoiets, maar hij blijft nergens lang hangen.

THERAPEUT: En je zus? Ruth?

CHARLIE: Ruth... die is moeilijker te beschrijven.

MOEDER: Een dochter is altijd anders, weet je.

THERAPEUT: Hoezo?

MOEDER: Een dochter geeft... andere problemen.

CHARLIE: Maar ze was altijd het goeie meisje. Altijd mama's kleine hulpje.

JOEY: *(een beetje bitter)* Papa's kleine meisje. *(zijn licht gaat uit en hij verlaat het toneel)*

CHARLIE: Maar niet alleen maar goed. Niet zoals twee comfortabele schoenen.

TIM: "En nu, mijn dochter, vrees niet: want al mijn mensen weten dat jij een deugdzaam vrouw zijn." *(zijn licht gaat uit)*

CHARLIE: Maar slim en grappig en getalenteerd. Ze kon alles.

THERAPEUT: En nu?

CHARLIE: Dat is moeilijk uit te leggen.

MOEDER: *(droevig)* Ruth... dat zal ik nooit begrijpen... Ruth. *(haar licht gaat uit en ze verlaat het toneel)*

CHARLIE: Het is net alsof ze in zichzelf gekeerd raakte. Of ze bevroor van binnen. Of niet van binnen maar van buiten. Net alsof ze er wel is maar er niet uit kan... hoe hard ze ook probeert om die muren omver te gooien... *(lichten gaan uit van Charlie en de therapeut. Ruth komt op rechts, zoekt in haar tasje naar een muntstuk)*

RUTH: Schatje, blijf nou in de auto! Ik ga alleen even snel ... Nou, je wacht maar even. Dat hadden we toch afgesproken. Wacht daar op mama. *(doet een muntstuk in een openbare telefoon en draait een nummer)* Bill. Ik ben 't. Hoi... Ik ben op een parkeerplaats. Ergens... eh...ik weet niet zeker... Ergens in de buurt van

Worcester.. Bill, ik heb een probleem. Ik kan niet... *(ze gaat zachter praten en op een paniekerige manier)* Ik kan niet verder rijden... Ik weet niet, ik weet niet. Plotseling werd ik toch zo bang, bang dat ik een ongeluk zou krijgen, en ik heb Polly in de auto en ik...

Ja, ik blijf wel k... ik probeer kalm te blijven, maar Bill, ik ben zo bang... en ik kan niet, ik kan niet... Polly blijf in die auto! Alsjeblieft! Oh, lieve help, ze komt uit de auto. Ik weet 't niet. Het ligt eraan dat ik naar huis ga. Naar dat huis..... Ik weet niet waarom! Als ik dat wist... Ik zou 't je graag uitleggen Bill, maar dat kan ik niet. Oké?... Het spijt me, ik wilde je niet... Maar wat moet ik nou doen? Ik bedoel, ik kan niet verder rijden en ik kan niet terug. Ik ... ik zit gewoon vast. Kom niet aan die hond schat! Omdat je niet weet of het een lieve hond is. Die zal wel niet thuis zijn.. Het is de avond voor Dankdag.. Ja, ja, ik heb haar telefoonnummer thuis wel, maar ze zal niet gestoord willen worden op de avond voor ... Ik weet 't... ik weet 't... Oké... Ik zal wel proberen... Oké... Oké... Ik hou ook van jou... Oké... daag. *(ze hangt de telefoon weg en begint nog een munt te zoeken)* Polly, je zult nog even geduld moeten hebben. Ik wil nog een telefoontje plegen.. Ik weet wel dat ik zei dat ik één iemand moest bellen, maar nu moet ik nog iemand bellen. *(ze begint te draaien. Tegen Polly)* Laura. Ken je Laura? De Laura waar ik op dinsdag en vrijdag naar toe ga?... Ja die. Nu bel ik haar. *(in de telefoon)* Laura? Met Ruth Bowen. Als je thuis bent, wil je dan de telefoon opnemen alsjeblieft? Ik heb namelijk een... *(hoog lachje)* ... een klein probleempje, en ik... *(De therapeut komt op toneel en zet de bruine pruik met paardestaart op van Ruth's therapeut. Ze heeft de sjaal al om)*

THERAPEUT: Ruth, wat is er aan de hand schat?

RUTH: Het spijt me dat ik je moet storen op de - op de avond voor Dankdag....

THERAPEUT: 't Is wel goed. Vertel me maar wat er mis is.

RUTH: Ik zit op de snelweg maar nu zit ik klem. Ik ben te bang geworden om nog verder te rijden. Ik was aan het rijden, maar ik raakte in paniek, bang dat we een ongeluk zouden krijgen als ik... als ik doorreed... en daarom moest ik stoppen en.. en nu.. zit ik hier... klem.

THERAPEUT: Waar was je naar op weg?

RUTH: Naar mijn moeder. En nu zit ik halverwege tussen hier en daar... ik bedoel, mijn huis en... haar huis... Dus ik kan niet... ik bedoel, wat stom... Hoe kom ik ... kom ik...?

THERAPEUT: Rustig, Ruth, ontspan een beetje. Kun je dat? Haal maar eens diep adem.

RUTH: *(klein stemmetje)* Oké. *(haalt diep adem)*

THERAPEUT: En nog één... En nog één... En luister nu maar eens goed naar me. Je hoeft niet naar ...

RUTH: Maar ze zit op me te wachten! Ik heb gezegd dat ik zou komen en ik ben al laat...

THERAPEUT: Ruth... Ruth... Diep ademhalen.. Welnu, waarom moet je daarheen?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto